

Igehirdetés Árpád, 2007. 06. 10.

Így szól Istennek Igéje az Apostolok cselekedeteiről írott könyv 10. részéből a 34. és 35. versekből:

Péter pedig megnyitván száját, monda: Bizonynal látom, hogy nem személyválogató az Isten; Hanem minden nemzetben kedves ő előtte, a ki őt féli és igazságot cselekszik.

Eddig Istennek írott Igéje.

Kedves Testvéreim, az emberek, a népek kiválasztottsága, eleve elhívottsága mindig is beszéd, sőt, viták, akár háborúk tárgyát is képezte az elmúlt évszázadokban, évezredekben. Hiszen minden emberi közösség szereti azt hinni, hogy ők jobbak a többi embernél. S valóban a kiválasztottságtudat, amikor valaki úgy érzi, hogy ő az Istennek valamiféle különösen kiválasztott népe, csoportja vagy embere, sokat segít, hogy megmaradjon az a közösség, hiszen egyet jelent azzal, hogy az Isten odafigyel ránk, az Istennek célja van velem, az Istennek fontos vagyok. Nem véletlen, hogy a zsidóság a maga kiválasztottságát évezredek óta hirdeti. Igen ám, de a kiválasztottságról tudni kell, hogy mindig valamire van kiválasztva az ember, s az elhívás, elhívás mindig feladatra szól.

Nem véletlen, hogy Péter, amikor elmegy ehhez a Kornéliusz nevű századoshoz, amikor megkapta Istentől azt a nagy és nehéz tanítást, hogy bizony-bizony te nem választhatod meg, hogy melyik népnek hirdeted az én ígémet, bizony-bizony te nem mondhatod azt, hogy csak azért, mert te zsidó vagy, a másik meg római, nem mész oda hozzá, akkor még valamit be kell látnia, az Isten elhívása mindig arra a feladatra szól, hogy az Ő igazságát cselekedjük, hogy az Ő akaratát komolyan vegyük, hogy az Ő szent nevét hirdessük ezen a világon. És éppen ezért nagyon fontos meglátni azt is, hogy a kiválasztásunk addig szól, addig tart, amíg a feladatunkat ellátjuk.

Mert, kedves Testvéreim, higgyétek el, hogy sokban hasonlít az Isten kiválasztása ahhoz, mint amikor az asszony kiválaszt egy lábost, amiben főzni akar. Megnézi, elég jó anyagból készült-e, nem sérült-e rajta zománc. Vajon fel lehet-e még használni arra, hogy a családnak ebéd készüljön benne? Megnézi, megforgatja, kiválasztja: ebben készül ma a leves. Ha a lábások számára vannak örömtelibb és kevésbé örömteli pillanatok, minden bizonytalansággal minden lábost várakozással nézne erre a pillanatra, hogy ő érezhesse most azt, hogy fontos, hogy ki van választva valamire.

Így vannak ezzel az emberek is. Hiszen, gondolatok csak bele, a saját fontosságunk, a saját világban elfoglalt helyünk mind-mind az alapján határozzuk meg, hogy mennyit tudunk tenni annak az ügynek érdekében, amire úgy gondoljuk, hogy számunkra fontos, hogy számunkra mindenképpen elvégzésre vár.

Nem olyan régen nálunk ott a határ túloldalán szörnyű tragédia történt. Egy ember felakasztotta magát. Felakasztotta magát, mert úgy gondolta, hogy betegsége miatt ő már nem alkalmas arra a feladatra, amit élethivatásul választott, már nem tud segíteni a családjának, sőt, talán inkább teher, már nem alkalmas arra, hogy hasznos tagja legyen a közösségnek, amiben él. És mivel úgy érezte, hogy ő már senkinek, semminek nincsen a hasznára, nem kell ő már embertársainak, nincs őrá szüksége senkinek ezen a világon, hát inkább eldobta Isten legcsodálatosabb ajándékát is magától.

Persze nagyon sokszor hallunk ilyen történetet. Nagyon sokszor vagyunk tanúi annak, hogy mi magunk is, amikor úgy érezzük, hogy bizony-bizony akiket szeretünk, akiket magunkhoz tartozóknak érzünk, azok nem szeretnek eléggé, nem tartanak eléggé fontosnak minket, mi is gondolunk sokminden keserű gondolatot. Éppen ezért csodálatos dolog, kedves Testvéreim, hogy a föld minden népe közt néhány embernek megadatik az a csoda, hogy ráébredjen, hogy ő az Isten számára fontos. És, kedves Testvéreim, ez a legfontosabb kötelék, vagy ezt kellene megtanítani mind az ifjaknak, akik konfirmáció után vagy előtt állnak, ezt kellene elmondani azoknak a középkorúaknak, akik valamiért nem járnak templomainkba, akik elhagyták gyülekezeteinket, s ezt kell szívükben forgatni azoknak az idős embereknek, akiknek már nem olyan a munkabírásuk, nem olyan a teherbírásuk, mint néhány évtizeddel ezelőtt: van valaki, az Isten, akinek fontos vagyok. Mert ha sok dolgot már nem is tudok megcsinálni, de még félem az Ő Isteni nagyságát, de még képes vagyok végiggondolni, mily hatalmas dolgokat tett, ha másra nem, hát az unokámat térdemre ültetve mesélni tudok arról, hogy mit tett Isten nemcsak a Bibliában, hanem az én életemben is.

Hiszen, azt hiszem, kedves Testvéreim, azért mindannyian láttuk már azt, hogy az Isten milyen csodákat tesz az életünkben. Apróbbakat és nagyobbakat. Az egyik legapróbb, legegyszerűbb, mégis szívet melengető csoda volt számomra az, hogy amikor idefelé jöttem, akkor mielőtt még a határ túloldalán egy Földes nevezetű településhez értem volna, eszembe jutott, hogy Földesen vannak olyan barátaim, akik ezekkel a nagy motorokkal járkálnak, és motoros találkozókat is szoktak rendezni, és lám, ott voltak az esküvőmön. Vajon mi lehet velük. Kocsiban ülve kerestem a telefonszámát az egyiknek, hogy jó lenne beszélni vele. Itt megyek át azon a helyen, ahol ti motoros találkozót szoktatok szervezni. S képzeljétek el, a következő pillanatban megláttam a feliratot, hogy Koppány M.C., Koppány Motoros Club, balra. Éppen klubrendezvényük volt, éppen motorostalálkozót tartottak azok, akiket egy éve nem láttam. Akikkel utoljára az esküvőmön beszéltem, és bekanyarodtam. Ott voltam másfél órát. És számomra ez a másfél óra az Isten apró csodája volt. Hiszen én nem tudtam, hogy hol vannak, nem tudtam, hogy mit csinálnak, mondhatnánk, hogy kicsoda véletlen, hogy épp most jöttem ide, hogy meglátogassam a Nagytiszteletű Urat, és Titeket, így hozta a sors, így akarta az Isten.

Hány ilyen csodát tudnátok felsorolni, kedves Testvéreim, nem mozdult meg és föld, nem történt semmi hihetetlen, mégis, csodálatos dolog, hogy a megfelelő emberek a megfelelő helyen voltak. Hogy éppen megláttam egy táblát, és éppen volt időm, hogy be is kanyarodjak. Gondoljatok csak bele, hogy az élet apró csodái, hogy két ember, akiből férj és feleség lett, épp arra jártak akkor, és tudtak találkozni. Hogy a másik szája szögletében egy apró mosoly megjelent, amire vissza lehetett mosolyogni. Apróság. Szinte észre se vesszük, pedig - higgyétek el - azért vagyunk a világban, hogy ezekről a csodákról bizonyosságot tegyünk. Isten nem várja el tőlünk, hogy olyanok legyünk, mint Péter vagy Pál apostol, hogy kiálljunk terekre és hirdessük azt, hogy márpedig nincs más üdvösség csak a Krisztusban. De nagyon fontosnak tartja azt, hogy ezt legalább a hozzánk legközelebb állóknak elmondjuk. Hogy közöljük vele, hogy még mindig hisszük, hogy van csoda, és még mindig látjuk ezeket az apró csodákat az életünkben. Hogy az Isten bár minden népből választ, és nem egyet hív el, nem kizárólagosságot, nem csak a zsidóságot próbálja a maga útjára téríteni, ha minden nép mégis tud szót érteni egymással.

Mert ha elutazunk ezer, kétezer kilométert, Hollandiában is ha kimondjuk, hogy Jézus Krisztus, bár a kiejtésünket furcsállani fogják, de a név jelentése ugyanaz lesz. S tegnap beszélgettünk, s valaki azt mondta, hogy hát, ott az istentiszteleten nem fogunk mi mást érteni, csak az áment. Igaz. De az ámen ott is azt jelenti, hogy bizony, és itt is azt jelenti. S amikor feláll az ember, és elmondja az Apostoli hitvallást, bármely nyelven mondja is, mindenki a sajátján mondja vele, de ugyanaz az értelem lesz mögötte. És így a mi apró hitünk, a mi apró bizonyágtételünk része lehet egy nagy, hatalmas, egész világot átölelő keresztyén anyaszentegyháznak.

Mert, kedves Testvéreim, higgyétek el, ez a legfontosabb. S hogy mennyire fontos ez, nem kell mást tennünk, csak megnézni saját magyar népünknek a történetét. Ezer év a Kárpát-medencében - ezer év keresztyénség. És amíg hűségesek vagyunk, amíg ki tudunk tartani, addig biztosak lehetünk abban is, hogy az Istennek szüksége van ránk. Mert persze, nagyon gyakran úgy látjuk, mintha ütött-kopottabbak lennének a mi templomaink, mintha egy kicsit kevesebb ember, kevesebb lélek lenne a mi gyülekezeteinkben, mintha kevésbé fontos lenne az embereknek az az elhívás, elhivatás, amit Istentől mint ezer éves órálló feladatot kaptunk. Dehát, kedves háziasszonyok, ha a Magyarországi Református Egyház, ha a kárpát-medencei magyar református egyháznak az edénye egy kicsit ütött-kopottabb is, mint amilyennek látni szeretnénk, ha úgy gondoljuk, hogy egy kicsit csorbább is a széle, mint amilyen száz esztendővel ezelőtt volt, ne nézzétek. Az Istennek még mindig jó, hogy megőzze számunkra az üdvösséget, hogy hirdetni tudjuk a megmaradást, még a nehéz pillanatok is hasznára válnak annak, aki a bizonyágtételt, a feladatot látja meg a nehézségekben.

Mert el kell, hogy mondjam Nektek, hogy óriási élmény, és szándékosan élménynek mondom azt, ami idén Veszprémben történt. Június negyedikén egy város, ahol soha nem emlékeztek meg hivatalosan Trianonról, és annak alpolgármestere eljött, letett egy koszorút, és fejet hajtott. Igaz, meg kellett várni, amíg az SZDSZ-esből Fideszes lesz, hogy lecserélődjön az a garnitúra, aki ellenünk és nem értünk akar dolgozni. Dehát az Isten elhozta ezt az időt. És azok az emberek, akik két évvel ezelőtt még vacilláltak azon, hogy vajon egyek vagyunk-e mi a Kárpát-medence magyarjai, most lehajtott fejjel és gyászszalagos zászlókkal álltak körül az emlékművet. Tudjátok, Testvéreim, annak a december ötödikének volt haszna. Felébresztett valamit az emberekben, ami idáig nem volt. Tudjátok, mit? A lelkiismeretet. Amely nem volt, amikor oda kellett menni az urnához, de ami meglett akkor, amikor meglátták, mit cselekszenek.

Nem véletlen, hogy István vértanú, amikor megkövezték, és Jézus is ezt mondta a kereszten: Atyám, bocsáss meg nekik, nem tudják, mit cselekszenek. De Saulnak rá kellett jönni a damaszkuszi úton, hogy kit üldöz. S a mai világ Sauljai újra meg újra ráébrednek a saját elhivatásukra, az Istentől elrendelt feladatra, és, higgyétek el, míg az Isten szolgáljuk, míg szent nevét hirdetjük, amíg az Ő Fiának nevével az ajkunkon templomba járunk, bizonyosságot teszünk, addig lehetnek nehézségek, érhetnek minket fájdalmak, hiszen nem más ez, mint egy kereszthordozás, de van értelme. Mert miközben mi hordozzuk a Krisztus keresztyét, felnövekednek azok a generációk, akik átveszik majd tőlünk a hitvallásnak, s az egyház, s a haza megtartásának nehéz, mégis gyönyörűsége feladatát.

Higgyétek el, a mi életünk nagy része szolgálat kell, hogy legyen, s aki a dolgát végzi, aki jó szolgája az Istennek, az nem azt nézi, hogy ki áll mellette, nem ér rá foglalkozni azzal, hogy hibázik-e a másik, hanem ő maga próbál minél hasznosabbá lenni. Így tette ezt Péter, amikor az "öld és egyed!" felszólításnak eleget tett. Mert ráébredt arra, hogy az Isten képes megtisztítani szívét a zsidónak, szívét a magyarnak, szívét a románnak, a franciának s a németnek egyaránt, s nekünk nem más a feladatunk, csak az, hogy mondjuk ki a bizonyágtétel szavait, mondjuk el, mily csodát cselekedett velünk az Isten, s minden népből megjelennek majd azok a felénk nyújtott kezek, akik segíteni akarják a mi munkánkat, akik dolgoznak velünk a mi megmaradásunkért, s a Krisztus neve fennen fog hirdetni, mert ez lesz az utolsó, ami megmarad e földön, s mi elmondhatjuk, hasznosak voltunk, eszközei voltunk az Istennek, s akár apáinkra nézünk vissza, akár az eljövendő generációkra tekintünk, nem kell szégyenkezünk. Megtettük a magunk feladatát, elmondtuk a magunk hitvallását.

Éppen ezért, Testvéreim, buzdítalak és erősítelek Titeket. Nem az a kérdés, hogy milyenek látjuk most a világot, hanem tudjuk-e szemünket becsukva a Krisztus tekintetével nézni embertársainkat, s elfogadni a felénk nyújtott kezet, és előbb nyújtani a másoknak, ha éppen arra van szüksége. Nem személyválogató az Isten, ezért választott ki minket is. A legnagyobb kegyelem, hogy gyermekei lehetünk, s a legnagyobb kegyelem, hogy nem kell egyedül hordoznunk e nehéz keresztet.

Adja meg Nektek az Úr, hogy vígasztalást, megnyugvást, új célt, szívetekbe új tüzet nyervek e hit által. Hogy tudjatok itt megmaradni a határnak ezen az oldalán addig, amíg az Isten jónak nem látja, hogy újra összeilleszse azt, ami mindentől fogva egész volt, hisszük azt, egyszer újra egészé lesz. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük a Te Igédet. Hogy van benne vigasztalás, van benne megerősítés, s hogy egyben feladatot és programot is adsz nekünk. A megmaradás, a megerősödés programját és feladatát, hogy tartsunk ki, sőt, erősítsük, gyarapítsuk a Te népedet e világban. Mindenség Istene, add, hogy jó eszközeid legyünk, s ne mérlegeljük azt, vajon kicsiny vagy sok a mi erőnk, vajon elég tudósok vagyunk-e ahhoz, hogy nyilatkozzunk a Te szent nevedben. Engedd, hogy kimondjuk bátran mindazt, amit ajkunkra engedsz tódulni, s hogy embertársaink számára élő jelzőtáblák legyünk afelől, hogy merre vezet az út a mennyország, az örök üdvösség felé. Mindenség Istene, erősíts minket, megmaradni keresztyén magyarnak, megmaradni reformátusnak, sőt, gyarapítani a Te népedet itt e földön. Add, hogy ne csak szavaink, de cselekedeteink is méltók legyenek a feladathoz. S hogy ne csak arról beszéljünk, hogy mi volt, hanem lássuk magunk előtt az általad elkészített dicsőséges eljövendő évszázadokat is. Mindenség Istene, add meg, hogy tudjunk egyek lenni hitben, szeretetben imádságban, s teherhordozásban, ha kell. Áldd meg szavaikat és cselekedeteinket is. Az Úr Jézus Krisztusért kérünk, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.